

Норма кримінального права (ст.182 Кримінального Кодексу України) визначає злочином порушення недоторканності приватного життя, а саме: незаконне збирання, зберігання, використання або поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди або поширення цієї інформації у публічному виступі; творі, що публічно демонструється, чи в засобах масової інформації.

Отже, визначене Основним Законом України право особи на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань є досить важливим як для самої особи, так і суспільства, суб'єктом якого вона є; реалізація цього права може мати різну форму; це право гарантується і може бути обмежене лише законом у визначених ним же ситуаціях; це право охороняється державою через норми різних галузей права.

Вільна і повна реалізація цього права особою є запорукою розвитку демократії.

Література:

1. Конституція України. - К.: Вид-во Право, 1996. - 64с.
2. Цивільний Кодекс України. – Х.: Одіссей, 2008. - 424с.
3. Кримінальний Кодекс України. – Х.: Одіссей, 2008. – 288с.

Коваленко А.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційний обов'язок громадян України по захисту Вітчизни

У 1991 році постала сучасна держава Україна як форма організації українського народу. Згідно з прийнятою у 1996 році

Конституцією держава однією із найважливіших своїх функцій визначила функцію захисту суверенітету та територіальної цілісності і вказала, що це також справа всього Українського народу [1, ст.17].

Інша конституційна норма для громадян України визначила обов'язок захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України [1, ст.65]. Виконується зазначений обов'язок у відповідності до вимог Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Військовий обов'язок встановлений з метою підготовки громадян України до захисту Вітчизни, забезпечення особовим складом Збройних Сил України та інших, утворених відповідно до законів України військових формувань, а також правоохоронних органів спеціального призначення і Державної спеціальної служби транспорту, посади яких комплектуються військовослужбовцями [2].

Вступаючи на військову службу кожен громадянин України особисто складає Військову присягу на вірність Українському народу [2].

Виконання військового обов'язку породжує складні правові відносини, їх правовим підґрунтям окрім Конституції України, Закони України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про оборону України», «Про Збройні Сили України», «Про мобілізаційну підготовку і мобілізацію» та інші нормативні акти.

Історія розвитку держави Україна вказує на необхідність розвитку військової справи, потребу розвитку патріотичних почуттів громадян України.

Події останнього часу, що пов'язані із протидією агресору на сході України, дії волонтерів дають підстави твердити, що громадяни України мають високий рівень патріотичної свідомості та займають активну громадянську позицію.

Такі якості громадян України є запорукою утвердження правової держави та розбудови громадянського суспільства в Україні, захисниками яких є громадяни України.

Література:

1. Конституція України. -К.: Вид-во Право, 1996.-64с.
2. Закон України “Про військовий обов’язок і військову службу” // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, №27, ст.385.

Давидова О.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Презумпція невинуватості особи

Презумпція невинуватості особи є тією цінністю, що була закладена народом у правила звичаєвої поведінки. Протягом тривалого часу у суспільстві склалися такі правила: ”Не спійманий-не крадій”, ”Не спіши карати, спіши вислухати”.

Правила стосовно невинуватості особи були відомі римському праву: ”Тягар доказування лежить на тому, хто стверджує, а не на тому, хто заперечує”, ”У випадку сумнівів справа вирішується на користь підсудного чи відповідача”[1].

Згідно статті 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

При цьому конституційна норма наголошує на тому, що ніхто не зобов’язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину, а також те, що обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Конституційна норма встановлює правило: у разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням [2].

Закон забороняє домагатися свідчень учасників процесу шляхом насилля, погроз чи в інший незаконний спосіб і дії такого характеру визначає як злочин.

На положеннях презумпції невинуватості ґрунтуються норми Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Норма Цивільного кодексу України (ст.296) здійснює захист ім’я фізичної особи, зазначаючи, що ім’я фізичної особи, яка затримана; підозрюється чи обвинувачується у вчиненні злочину, може бути оприлюднене лише у разі набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо неї.

Таким чином, можемо зазначити: презумпція невинуватості відіграє важливу роль у житті сучасного суспільства та покликана захищати права і свободи людини, які в Україні визнані цінністю і захищаються державою.

Література:

1. Тертишник В.М. Кримінальний процес України. Загальна частина: підручник. Академічне видання.-Підручник./В.М.Тертишник-К.:Алерта,2014.-440с.
2. Конституція України. -К.:Право,1996.-64с.
3. Кримінальний Кодекс України. - Х.: Одіссей ,2008-288с.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення.-Х.:Одіссей,2008.-256с.
- 5.Цивільний кодекс України. -Х.:Одіссей,2008.-424с.